

Με βάση αυτή την λογική και μέσα στο ζοφερό τοπίο της οικονομικής κρίσης, προτείνουμε μια σειρά μέτρων για την ομαλή ένταξη των γυναικών στην εργασία, όπως:

Συμφιλίωση οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής.

- ♀ Ενίσχυση και επιμήκυνση του ωραρίου του δημόσιου ολόημερου σχολείου.
- ♀ Εξίσωση του χρόνου γονικής άδειας στον ιδιωτικό και τον δημόσιο τομέα
- ♀ Ειδικά μέτρα για τις άνεργες μητέρες και τις μονογονείς.

Απασχόληση - Νέες μορφές Απασχόλησης- Επανάταξη στην αγορά εργασίας

- ♀ Πλήρη και σταθερή απασχόληση 35 ωρών χωρίς μείωση αποδοχών, με πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα.
- ♀ Ειδική μέριμνα προώθησης στην εργασία για γυναίκες μονογονείς.
- ♀ Προγράμματα ένταξης στην εργασία για γυναίκες με ειδικά προβλήματα όπως οι μετανάστριες, κακοποιημένες, αποφυλακισμένες κ.α.
- ♀ Ειδικές ρυθμίσεις για γυναίκες που δεν θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα

Ασφαλιστικό

- ♀ Παροχές Δημόσιας Κοινωνικής Ασφάλισης που να ενισχύουν και όχι να αποδυναμώνουν την απασχόληση των γυναικών.
- ♀ Διασφάλιση κατώτατου εγγυημένου εισοδήματος για αξιοπρεπή διαβίωση για το σύνολο των γυναικών (ανεξαρτήτως φυλής, ηλικίας, καταγωγής, εθνότητας, εργασιακής κατάστασης, κλπ), αίτημα που ισχύει για όλους.
- ♀ Προτείνουμε να αναγνωρίζεται πλασματικός χρόνος ασφάλισης 2 έτη για κάθε παιδί, ως αντικειμενική επιβάρυνση της διαδικασίας κύησης, γέννα, λοχεία, θηλασμός και να συνυπολογίζονται και στο όριο συνταξιοδότησης.
- ♀ Εξίσωση ορίων συνταξιοδότησης προς τα κάτω. Συνταξιοδότηση μετά 30 χρόνια εργασίας για όλους/ες ανεξαρτήτως ορίου ηλικίας.

ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΗ ΣΤΑ
ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΔΙΚΤΥΟ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΣΥΡΙΖΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η γενική επίθεση του νεοφιλελευθερισμού έφερε μια σειρά από οπισθοχωρήσεις και ανατροπές σε σχέση με τα δικαιώματα του κόσμου της εργασίας:

Σταδιακή απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων

επισφαλής εργασία

συμβάσεις ορισμένου χρόνου

ενοικίαση εργαζομένων

μερική απασχόληση

προγράμματα stage

προβλήματα συνταξιοδότησης

συρρίκνωση της κοινωνικής πρόνοιας

μειωμένα εργασιακά και κοινωνικά

προβλήματα κοινωνικού αποκλεισμού

...με τις γυναίκες να σηκώνουν ιδιαίτερο βάρος, ενώ αυξάνεται η ανισότητα σε βάρος τους και μια σειρά από άλλες δυσμενείς επιπτώσεις με ακραίες κοινωνικές συνέπειες,

Δεν δημιουργήσαμε εμείς την κρίση τους

Παρότι η εργασία των γυναικών αποτελεί στόχο στρατηγικής σημασίας, τα προβλήματα των γυναικών κατά την ένταξή τους στην εργασία συνοψίζονται σε αβεβαιότητα, ανεργία και κακές θέσεις εργασίας. Σύμφωνα με δημοσιευμένα στοιχεία (Εθνική Στατιστική Υπηρεσία, ΟΑΕΔ), που δεν αποτελούν καθαρή αποτύπωση της χειρότερης πραγματικότητας, το 63% του άνεργου πληθυσμού είναι γυναίκες, το ποσοστό απασχόλησης των Ελληνίδων είναι μόλις 43,8% - το χαμηλότερο στην Ευρώπη, το ποσοστό ανεργίας των γυναικών είναι 14,2% ενώ στην Ε.Ε. είναι 9%.

Το νέο σχέδιο νόμου για τα εργασιακά δεν αντιμετωπίζει το σύστημα των ατομικών ή ομαδικών απολύσεων μέσα σε μια περίοδο (2009) που είχαμε 90.000 απολύσεις με πολύ μεγάλο ποσοστό γυναικών μεταξύ τους. Έχουμε το παράδοξο, η επαναρύθμιση της ευέλικτης εργασίας να επιλέγεται ως μέσο της αντιμετώπισης της ανασφάλειας, όταν οι ευέλικτες σχέσεις εργασίας είναι από τη φύση τους έντονα επισφαλείς. Οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου και προσωρινής εργασίας (350.000, από τις οποίες 100.000 είναι στο δημόσιο) που είναι η πιο εκτεταμένη μορφή ευέλικτης εργασίας, εξαιρούνται με την αποσπασματική επιλεκτικότητα των μέτρων. Το ίδιο ισχύει για τις εργολαβίες (60.000) και τους 20.000 «γνήσια» ενοικιαζόμενους (ένα μεγάλο θέμα που άνοιξε η υπόθεση Κούνεβα). Επιπλέον προτάινονται, αν όχι μειώσεις, πάγωμα μισθών και μεγάλος περιορισμός των προσλήψεων.

Οι προεκλογικές δεσμεύσεις της κυβέρνησης ότι θα αποσύρει τις αντιασφαλιστικές διατάξεις του νόμου Πετραλιά σε βάρος των εργαζομένων μητέρων εγκαταλείφθηκαν, ενώ περικόπτει τη κρατική επιχορήγηση των ασφαλιστικών ταμείων κατά 1,7δισ ευρώ το 2010.

Με τα νέα μέτρα απεκτείνεται ακόμα περισσότερο η μερική απασχόληση και στις ΔΕΚΟ, καλύπτοντας το σύνολο του δημόσιου τομέα. Και είναι γνωστό ότι οι γυναίκες συμμετέχουν ευρέως σε τομείς όπως η υγεία, η εκπαίδευση, τα πανεπιστήμια και γενικά στον τομέα παροχής υπηρεσιών και στον δημόσιο τομέα. Έτσι, η πολιτική που ασκείται με τον περιορισμό των διορισμών και την επέκταση της επισφαλούς εργασίας και σε αυτούς τους τομείς, θίγει ως επί το πλείστον τις γυναίκες.

Οι «δομικές αλλαγές» που προωθούνται στην κοινωνική ασφάλιση, αφαιρούν ασφαλιστικά δικαιώματα και αλλάζουν τον χαρακτήρα της, από κοινωνική σε επαγγελματική.

Είναι γνωστό, ότι η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης των γυναικών, στο όνομα της ισότητας των δύο φύλων, μεθοδεύτηκε από τη ΝΔ, όχι μόνο είναι καλοδεχούμενη από τη τωρινή κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με βάση τις «δεσμεύσεις» της στην Ε.Ε., αλλά και αν ακόμα δεν «επιβάλλονταν», θα έπρεπε να είχε επινοηθεί. Η αλλαγή που «επιβάλλεται» στις συνθήκες ασφάλισης των γυναικών, λειτουργεί ως προπέτασμα καπνού για γενική αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης.

Παρόδοξος τρόπος να ξεκινά η κυβέρνηση πολιτικές ισότητας! Ούτε λόγος για την μεγαλύτερη ανεργία των γυναικών και τις διακρίσεις που υφίστανται στην εργασία. Επιπλέον, το ισχύον κράτος πρόνοιας επί δεκαετίες βασιζόταν και βασίζεται ακόμα στον υποστηρικτικό ρόλο της οικογένειας και πρωτίστως στον ρόλο των γυναικών ως παροχείς φροντίδας. Οι Ελληνίδες έχουν το μεγαλύτερο ποσοστό αποχής από την αγορά εργασίας λόγω οικογενειακών υποχρεώσεων. Βρίσκεται στο 18% όταν σε άλλες χώρες της Ε.Ε. είναι 5%. Και αν η διαφοροποίηση στα όρια ηλικίας πριν δεκαετίες βασιζόταν σε αναπαραστάσεις των φύλων που ήθελαν τον άνδρα «κουβαλητή» και τη γυναίκα κυρίως νοικοκυρά και το εισόδημά της βοηθητικό, σήμερα οι γυναίκες διεκδικούν ισότιμη συμμετοχή με τους άνδρες στην αγορά εργασίας, και απαιτούν δίκαιο καταμερισμό στις φροντίδες του σπιτιού.

Επιπλέον, η παρουσία των γυναικών στην εργασία με όλες τις «έγνοιες» που μεταφέρουν (προσωπικές σχέσεις, παιδιά, φροντίδα σπιτιού, ηλικιωμένων, αρρώστων, συναισθηματικότητα κλπ), αλλάζει το τοπίο της εργασίας, που βασίζεται στις ανάγκες και τις επιθυμίες των ανδρών. Απέναντι στην εικόνα ενός ατόμου που είναι ελεύθερο να κάνει τις επιλογές του στην εργασία με μειωμένες υποχρεώσεις στον τομέα της φροντίδας, αντιπαράκειται ένα άτομο με διάφορες δεσμεύσεις.

Αυτό αποτελεί ένα όριο στην αποξένωση, την εξατομίκευση και εμπορευματοποίηση, που επιβάλλει ο νεοφιλελευθερισμός, προβάλλει ό,τι υπερβαίνει το κέρδος, και καθιστά δυνατή την απαρχή μιας αλλαγής στην οργάνωση της εργασίας, αλλά και στις σχέσεις μεταξύ των φύλων.